

Павло Сало

Національний університет “Львівська політехніка”,
аспірант Інституту права, психології та інноваційної освіти,
суддя Вінницького окружного адміністративного суду

ПОРЯДОК РОЗГЛЯДУ СУДОМ ОКРЕМИХ КАТЕГОРІЙ АДМІНІСТРАТИВНИХ СПРАВ НЕЗНАЧНОЇ СКЛАДНОСТІ

<http://doi.org/10.23939/law2022.35.193>

© Сало П., 2022

Досліджено спрощене позовне провадження як одну з форм адміністративного судочинства, що призначена для розгляду справ незначної складності (малозначних справ) та інших справ, які потребують швидкого вирішення. На основі аналізу норм процесуального права та судової практики висвітлено характерні особливості розгляду судом адміністративних справ найменшої складності. Наголошено, що за загальним правилом розгляд відповідних справ здійснюється в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні), однак це не виключає можливість їх розгляду та вирішення в судовому засіданні за клопотанням однієї із сторін або із власної ініціативи суду. Спрощене позовне провадження є однією з форм адміністративного судочинства, встановлених законом. Доведено, що розгляд окремих категорій адміністративних справ найменшої складності за правилами спрощеного позовного провадження без проведення судового засідання не порушує гарантованих прав учасників справи, оскільки можливість реалізації ними деяких процесуальних прав, зокрема права брати участь у судовому засіданні, надавати суду усні пояснення, задавати питання іншим учасникам справи, КАС України пов’язує не з усіма формами адміністративного судочинства. Тобто зазначені права не є абсолютними і можуть підлягати легітимному обмеженню у разі правомірного обрання судом того процесуального порядку розгляду справи, який відповідно до норм процесуального закону допускає вирішення справи без судового засідання (у письмовому провадженні).

Ключові слова: адміністративне судочинство, форми адміністративного судочинства, спрощене позовне провадження, справа незначної складності, малозначна справа, суд, судові засідання.

Постановка проблеми. Кодекс адміністративного судочинства України [1] (далі – КАС України, Кодекс) передбачає два види позовного провадження в адміністративному судочинстві – загальне та спрощене. Головним матеріально-правовим критерієм розгляду адміністративної справи в порядку спрощеного позовного провадження є незначна складність справи. Водночас процесуальний закон, установлюючи перелік справ, які в цілях адміністративного судочинства вважаються справами незначної складності (малозначними справами), виділяє серед них окремі категорії найменш складних справ, а також визначає для їх розгляду певні особливості, зокрема розгляд справи без проведення судового засідання. Водночас неврегульованими залишаються питання, пов’язані із зміною саме такого порядку вирішення цих справ та можливістю переходу до їх розгляду в судовому засіданні, наприклад, якщо це необхідно для досягнення завдань адміністративного

судочинства та ухвалення законного і обґрунтованого рішення у справі. Відтак вбачається необхідність у здійсненні аналізу відповідних процесуальних норм та існуючої судової практики для з'ясування дієвих способів виходу з цього правового вакууму.

Метою статті є висвітлення характерних особливостей розгляду окремих категорій малозначних адміністративних справ та пошук шляхів вирішення проблем, які виникають під час їх розгляду судом.

Аналіз дослідження проблеми. Впродовж останніх років інститут спрощеного позовного провадження в адміністративному судочинстві став предметом дослідження праць багатьох українських науковців, зокрема: Берназюка Я. О., Завальнюка І. В., Короеда С. О., Маруліної Л. О., Палія Є. А., Чернікової А. О. та ін. Втім, потребує дослідження порядок розгляду найбільш малозначних, з боку законодавця, адміністративних справ, якому фактично не приділяється увага в науковому співтоваристві.

Виклад основного матеріалу. 15 грудня 2017 року набув чинності Закон України від 3 жовтня 2017 року № 2147-VIII “Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів” [2], яким КАС України викладено у новій редакції.

Серед іншого, до новел оновленого КАС України можна зарахувати удосконалення процедури передачі адміністративної справи до іншого адміністративного суду, інститути типових та зразкових справ, створення спеціальних касаційних фільтрів, які б сприяли зменшенню навантаження на Верховний Суд, а також запровадження Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи для спрощення комунікації із судом та оптимізації витрат на утримання судової влади.

Проте однією з найважливіших змін стало визначення процесуальних форм, за якими має відбуватися розгляд адміністративних справ, залежно від їх складності та інших об'єктивних критеріїв.

Відповідно до положень частин першої–третьої статті 12 КАС України, адміністративне судочинство здійснюється за правилами, передбаченими цим Кодексом, у порядку позовного провадження (загального або спрощеного). Спрощене позовне провадження призначене для розгляду справ незначної складності та інших справ, для яких пріоритетним є швидке вирішення справи. Загальне позовне провадження призначене для розгляду справ, які через складність або інші обставини недоцільно розглядати у спрощеному позовному провадженні.

Отже, чинний КАС України встановлює дві основні форми адміністративного судочинства: загальне та спрощене позовне провадження.

Водночас, згідно з приписами частини п'ятої статті 12 КАС України, умови, за яких суд має право розглядати справи у загальному або спрощеному позовному провадженні, визначаються Кодексом.

З наведеного видно, що повноваження суду на власний розсуд обирати процесуальну форму для розгляду адміністративної справи є обмеженими і завжди підпорядковуються тим правилам, які закріплені у процесуальному законі. І якщо випадки обов'язкового застосування загального позовного провадження в КАС України регламентовані достатньо конкретно, оскільки частиною четвертою статті 12 встановлено вичерпний перелік справ, які повинні розглядатися лише за цією формою адміністративного судочинства, то питання щодо розгляду справ у спрощеному позовному провадженні Кодекс регулює більш гнучко та передбачає широку дискрецію суду як на обрання цієї форми адміністративного судочинства, так і на визначення порядку розгляду справи за правилами спрощеного позовного провадження – у письмовому провадженні на підставі матеріалів справи або в судовому засіданні з повідомленням сторін.

Зокрема, відповідно до частини першої статті 257 КАС України, за правилами спрощеного позовного провадження розглядаються справи незначної складності, а частиною другою цієї статті встановлено, що в порядку спрощеного позовного провадження може бути розглянута будь-яка справа, віднесена до юрисдикції адміністративного суду, за винятком справ, зазначених у частині четвертій цієї статті.

Якщо ж звернутися до положень частини четвертої статті 257 КАС України, то ними передбачено, що у спрощеному позовному провадженні не можуть бути розглянуті справи у спорах: 1) щодо оскарження нормативно-правових актів, за винятком випадків, визначених цим Кодексом; 2) щодо оскарження рішень, дій та бездіяльності суб'єкта владних повноважень, якщо позивачем також заявлено вимоги про відшкодування шкоди, заподіяної такими рішеннями, діями чи бездіяльністю, у сумі, що перевищує п'ятсот розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб; 3) про примусове відчуження земельної ділянки, інших об'єктів нерухомого майна, що на ній розміщені, з мотивів суспільної необхідності; 4) щодо оскарження рішення суб'єкта владних повноважень, на підставі якого ним може бути заявлено вимогу про стягнення грошових коштів у сумі, що перевищує п'ятсот розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб; ідентичні положення містяться також у частині четвертій статті 12 КАС України, яку, окрім цього, доповнено пунктами 5 і 6, згідно із Законами України від 13 березня 2018 року № 2325-VIII [3] та від 13 травня 2020 року № 590-IX [4], відповідно: 5) щодо оскарження рішень Національної комісії з реабілітації у правовідносинах, які виникли на підставі Закону України “Про реабілітацію жертв репресій комуністичного тоталітарного режиму 1917–1991 років”; 6) щодо оскарження індивідуальних актів Національного банку України, Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, Міністерства фінансів України, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, рішень Кабінету Міністрів України, визначених частиною першою статті 266-1 цього Кодексу.

Таким чином, аналіз наведених вище правових норм дає підстави для висновку, що в порядку спрощеного позовного провадження належить розглядати насамперед ті адміністративні справи, які в розумінні вимог КАС України вважаються справами незначної складності.

Крім того, у спрощеному позовному провадженні можуть вирішуватись й інші адміністративні справи, щодо яких процесуальний закон не містить імперативних вимог про їх розгляд винятково за правилами загального позовного провадження (частина четверта статті 12 КАС України) або ж про заборону їх розгляду в порядку спрощеного позовного провадження (частина четверта статті 257 КАС України).

Відповідно, навіть якщо адміністративна справа не належить до справ незначної складності, це не забороняє її розгляд за правилами спрощеного позовного провадження, як і не вимагає, щоб такий розгляд відбувався винятково в порядку загального позовного провадження (окрім випадків, передбачених у частині четвертій статті 257 КАС України).

За визначенням, наведеним у пункті 20 частини першої статті 4 КАС України, адміністративною справою незначної складності (малозначною справою) є адміністративна справа, в якій тип спірних правовідносин, предмет доказування та склад учасників справи не вимагають проведення підготовчого провадження та (або) судового засідання для повного та всебічного встановлення її обставин.

Як бачимо, КАС України ототожнює поняття “адміністративна справа незначної складності” та “малозначна адміністративна справа”. Звідси, в адміністративному судочинстві під справою незначної складності треба мати на увазі малозначну справу, і навпаки.

З огляду на семантику, прикметник “незначний” означає той, який не має великого значення, неважливий, другорядний. Водночас малозначний – який не має великого значення (впливу), незначний, неістотний, малоцінний. Тобто по суті слова “незначний” та “малозначний” є синонімами, оскільки мають подібне значення, хоч і відрізняються за звучанням та написанням.

Водночас більш коректним, вочевидь, є термін “справа незначної складності”, який, у порівнянні з терміном “малозначна справа”, не настільки применшує значення справи.

Використання ж у КАС України поняття “малозначна справа” можна пояснити тим, що в Конституції України [5] для позначення нескладних спорів у цілях характеристики винятків щодо представництва в суді інтересів іншої особи винятково адвокатом вживається термін “малозначний спір” (частина четверта статті 131-2). Тому, аби уникнути ймовірних непорозумінь під час застосування цих винятків в адміністративному судочинстві, у новій редакції КАС України вирішено прирівняти поняття “адміністративна справа незначної складності” та “малозначна адміністративна справа”.

Перелік адміністративних справ незначної складності визначається частиною шостою статті 12 КАС України.

Загалом, до таких справ зараховано десять категорій публічно-правових спорів: щодо проходження публічної служби; оскарження бездіяльності розпорядника інформації під час розгляду запиту на інформацію; так звані соціальні спори; спори щодо оскарження нормативно-правових актів, які відтворюють зміст або прийняті на виконання нормативно-правового акта, визнаного судом протиправним і нечинним повністю або в окремій його частині; типові справи; справи з приводу перебування іноземців або осіб без громадянства на території України тощо.

Однак, згідно з пунктом 10 частини шостої статті 12 КАС України, справами незначної складності є також інші справи, у яких суд зробить висновок про їх незначну складність, за винятком справ, які не можуть бути розглянуті за правилами спрощеного позовного провадження. Тобто КАС України визначає конкретні категорії адміністративних справ, які апіорі вважаються справами незначної складності, але при цьому надає суду право зарахувати до малозначних будь-які інші справи, окрім тих, які через складність або інші обставини не можуть розглядатись у порядку спрощеного позовного провадження.

Відтак усі адміністративні справи незначної складності можна диференціювати на справи, які є малозначними в силу імперативних вимог КАС України, і справи, які віднесені до таких за рішенням суду. В останньому випадку справа визнається малозначною не за об’єктивними критеріями, визначеними у законі, а за суб’єктивним сприйняттям її сутності судом (суддею).

Примітно, що серед адміністративних справ незначної складності законодавець виділяє окремі категорії справ, для розгляду яких встановлюються певні особливості.

Вичерпний перелік таких справ передбачений частиною першою статті 263 КАС України. Це справи щодо:

- 1) оскарження бездіяльності суб’єкта владних повноважень або розпорядника інформації щодо розгляду звернення або запиту на інформацію;
- 2) оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб’єктів владних повноважень щодо обчислення, призначення, перерахунку, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацездатним громадянам, виплат за загальнообов’язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту, пільг;
- 3) припинення за зверненням суб’єкта владних повноважень юридичних осіб чи підприємницької діяльності фізичних осіб-підприємців у випадках, визначених законом, чи відміни державної реєстрації припинення юридичних осіб або підприємницької діяльності фізичних осіб-підприємців;
- 4) стягнення грошових сум, що ґрунтуються на рішеннях суб’єкта владних повноважень, щодо яких завершився встановлений цим Кодексом строк оскарження та сума яких не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб;
- 5) оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб’єктів владних повноважень щодо в’їзду (виїзду) на тимчасово окуповану територію.

Майже усі зазначені вище справи є аналогічними до тих адміністративних справ незначної складності, перелік яких міститься у частині шостій статті 12 КАС України. Винятком є лише справи, визначені пунктом 5 частини першої статті 263, які формують окрему категорію спорів та

не належать до справ, передбачених частиною шостою статті 12, – справи щодо стягнення грошових сум, що ґрунтуються на рішеннях суб'єкта владних повноважень, щодо яких завершився встановлений цим Кодексом строк оскарження та сума яких не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

Таке дублювання одних і тих же справ незначної складності нормами різних статей КАС України не є випадковим, а здійснене з чіткою метою: по-перше, виокремити з малозначних адміністративних справ ті з них, які становлять найменшу складність, по-друге, встановити для їх розгляду певні особливості, у порівнянні з тими правилами, що діють під час розгляду в порядку спрощеного позовного провадження усіх інших адміністративних справ.

Відповідні особливості полягають у тому, що:

1) розгляд цих справ здійснюється без повідомлення учасників справи, тобто лише на підставі матеріалів справи без проведення судового засідання (частина перша статті 263 КАС України); натомість розгляд за правилами спрощеного позовного провадження інших адміністративних справ може відбуватися як у судовому засіданні з повідомленням сторін, так і без цього (у письмовому провадженні) (частина п'ята статті 262 КАС України);

2) у таких справах заявами по суті є лише позов та відзив на позовну заяву (частина третя статті 263 КАС України); натомість розгляд у спрощеному позовному провадженні інших адміністративних справ допускає подання також відповіді на відзив та заперечення (стаття 261 КАС України);

3) розгляд справи по суті розпочинається через 15 днів із дня відкриття провадження у справі (частина друга статті 262 КАС України), тоді як під час розгляду в порядку спрощеного позовного провадження інших справ – не раніше, ніж через 30 днів із дня відкриття провадження у справі (залежно від того, проводиться судове засідання чи ні) (частини друга, третя статті 262 КАС України);

4) суд розглядає справу у строк не більше 30 днів із дня відкриття провадження у справі (частина друга статті 263 КАС України); натомість строк розгляду у спрощеному позовному провадженні інших справ становить не більше 60 днів із дня відкриття провадження у справі (стаття 258 КАС України);

5) право на касаційне оскарження судового рішення у такій справі обмежується (пункт 2 частина 5 статті 328 КАС України).

Отже, на думку законодавця, адміністративні справи, визначені частиною першою статті 263 КАС України, через свою малозначність не потребують проведення судового засідання, і це перша та найбільш характерна особливість, яка відрізняє порядок їх розгляду від усіх інших адміністративних справ незначної складності. У зв'язку з цим презюмується, що такі справи підлягають розгляду саме за правилами спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні).

Вказаний законодавчий підхід до вирішення даної категорії малозначних справ пояснюється тим, що, з одного боку, ці справи не є складними де-факто і ухвалення в них законного та обґрунтованого рішення по суті спору не потребує заслуховування усних пояснень сторін в судовому засіданні. А з іншого, для більшості з цих справ пріоритетним є їх швидке вирішення, натомість проведення судового засідання об'єктивно подовжує загальний строк розгляду справи. Наприклад, для вирішення спорів щодо бездіяльності розпорядника інформації визначальним є встановлення факту наявності/відсутності у діяннях відповідача-суб'єкта владних повноважень бездіяльності під час розгляду запиту на інформацію. Тобто, і сутність спірних правовідносин, і склад учасників спору, і предмет доказування загалом свідчать про малозначність відповідних адміністративних справ та відсутність необхідності у проведенні судового засідання з метою з'ясування обставин справи та перевірки їх доказами. Крім того, оскільки, відповідно до закону [6], розпорядник інформації зобов'язаний надати відповідь на запит не пізніше п'яти робочих днів від дня його отримання, це закономірно потребує швидкого судового розгляду справи щодо

оскарження бездіяльності розпорядника інформації у наданні відповіді на запит. Інакше втрачається сенс та ефективність судового захисту порушеного права особи на доступ до публічної інформації.

Враховуючи наведене, можна зробити висновок, що КАС України встановлює процесуальне правило, обов'язкове для врахування судом під час обрання форми адміністративного судочинства, що полягає в тому, що справи незначної складності, визначені частиною першою статті 263 КАС України, підлягають розгляду в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні).

За змістом положень частини 9 статті 171 та частини першої статті 260 КАС України, питання про розгляд справи за правилами загального чи спрощеного позовного провадження вирішується судом в ухвалі про відкриття провадження в адміністративній справі. Тобто суд повинен визначитися з формою адміністративного судочинства одночасно з прийняттям позовної заяви до розгляду, відобразивши своє рішення щодо цього питання безпосередньо в ухвалі про відкриття провадження у справі. Відтак уже на цій стадії судового процесу важливо правильно ідентифікувати приналежність справи до справ, визначених частиною першою статті 263 КАС України, оскільки від цього напряму залежить порядок розгляду відповідної адміністративної справи.

Втім, наведене не означає, що форма розгляду справи, яку суд обрав на стадії відкриття провадження у справі, не може бути змінена (переглянута) на наступних етапах судового розгляду, приміром за клопотанням учасника справи чи власною ініціативою суду, або ж у разі настання обставин, які в силу вимог закону тягнуть за собою зміну виду позовного провадження. Так, згідно з частиною четвертою статті 177 КАС України, в разі подання зустрічного позову у справі, яка розглядається за правилами спрощеного позовного провадження, суд постановляє ухвалу про перехід до розгляду справи за правилами загального позовного провадження. А частиною п'ятою статті 257 КАС України визначено, що суд має відмовити у розгляді справи за правилами спрощеного позовного провадження або постановити ухвалу про розгляд справи за правилами загального позовного провадження, якщо після прийняття судом до розгляду заяви позивача про збільшення розміру позовних вимог або зміну предмета позову справа підпадає під дію частини четвертої цієї статті (тобто, якщо адміністративну справу обов'язково треба розглядати за правилами загального позовного провадження). До прикладу, у відкритій справі щодо оскарження рішення, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень щодо призначення (перерахунку) пенсії позивач також заявить вимоги про відшкодування шкоди, заподіяної такими рішеннями, діями чи бездіяльністю, у сумі, що перевищує п'ятсот розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

Можливими є також випадки, коли під час розгляду адміністративної справи у спрощеному позовному провадженні з особливостями, передбаченими статтею 263 КАС України, суд задля реалізації завдань адміністративного судочинства зробить висновок про необхідність подальшого розгляду справи в судовому засіданні з повідомленням сторін та, відповідно, із застосуванням тих особливостей розгляду справи за правилами спрощеного позовного провадження, що визначені статтею 262 КАС України. Таке рішення може бути ухвалене за клопотанням однієї із сторін або за ініціативою суду та обґрунтовуватись необхідністю з'ясування істотних для справи обставин за участю сторін, витребуванням додаткових доказів, зокрема викликом свідків, або ж вирішенням інших процесуальних питань, які є важливими для забезпечення правильного розгляду справи [7].

У будь-якому разі вирішальна роль в обранні порядку розгляду адміністративної справи належить саме суду, який на свій розсуд оцінює тип спірних правовідносин, предмет доказування, склад учасників тощо та самостійно приймає рішення про доцільність проведення у такій справі судового засідання за участю сторін. Це додатково підтверджується положеннями пункту 1 частини шостої статті 262 КАС України, згідно з якими суд може відмовити в задоволенні клопотання сторони про розгляд справи в судовому засіданні з повідомленням сторін у випадках, визначених статтею 263 цього Кодексу. Тому, незалежно від клопотання сторони про розгляд справи в

судовому засіданні, саме суд вирішує питання щодо доцільності зміни порядку розгляду адміністративної справи, яка зараховується до справ, визначених частиною першою статті 263 КАС України, та може відмовити у задоволенні відповідного клопотання лише з тих мотивів, що для розгляду цієї категорії справ закон встановлює певні особливості, які передбачають розгляд справи без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні) [8].

До того ж, оскільки суд визначає форму адміністративного судочинства під час вирішення питання про прийняття позовної заяви до розгляду, про що обов'язково зазначається в ухвалі про відкриття провадження у справі, в разі зарахування судом справи до категорії тих справ незначної складності, які підлягають вирішенню в порядку, визначеному статтею 263 КАС України, для того, щоб суд зробив інший висновок, клопотання сторони про розгляд справи в судовому засіданні має бути достатньо переконливим та містити вагомі аргументи, які б вказували на доцільність розгляду справи в судовому засіданні.

Як показує практика Європейського суду з прав людини щодо питання гарантій публічного спрямування судового провадження відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [9], публічний розгляд справи може бути виправданим не у кожному випадку (рішення від 8 грудня 1983 року у справі *"Axen v. Germany"*, рішення від 25 квітня 2002 року *"Varela Assalino contre le Portugal"*). На думку Суду, у тих випадках, коли мають бути вирішені тільки питання права, розгляд письмових заяв є доцільнішим, аніж усні слухання, і розгляд справи на основі письмових доказів є достатнім; заявник має надати переконливі докази на користь того, що для забезпечення справедливого судового розгляду після обміну письмовими заявами необхідно провести також усні слухання [10].

В цьому контексті слушними є також погляди тих вчених-процесуалістів, які вважають, що вирішення усіх без винятку справ в загальному порядку позовного судочинства значно знижує привабливість судової форми захисту прав. Використання ж в судочинстві спрощених правових процедур здатне надати динамізму судочинству, підвищити ефективність і дієвість судового захисту [11]. Спрощення провадження у судах покликане не лише прискорити розгляд і вирішення справ, але й зробити судочинство більш зрозумілим та доступним для людини, сприяти зростанню довіри до суду через його сприйняття як сучасного інструмента забезпечення потреб суспільства у регулюванні конфліктів [12].

Висновки. Отже, виділивши деякі категорії справ незначної складності як такі, що є найбільш малозначними для цілей адміністративного судочинства, та одночасно встановивши певні особливості для їх розгляду судом, а саме розгляд у скорочені строки без проведення судового засідання, законодавець, передусім мав на меті максимально спростити порядок вирішення цих справ і таким чином створити необхідні умови для надання своєчасного та ефективного захисту порушених прав, свобод та інтересів особи у сфері публічно-правових відносин. І хоча чинне правове регулювання процедури розгляду відповідних справ характеризується наявністю деяких законодавчих прогалин, зокрема у питаннях можливості їх розгляду в судовому засіданні, це не може бути перешкодою для зміни судом загального порядку вирішення цих справ шляхом переходу до розгляду справи у судовому засіданні. Тлумачення процесуальних норм саме у такий спосіб дозволить забезпечити індивідуальний підхід до розгляду кожної, навіть найменш складної на перший погляд адміністративної справи, та створить необхідні передумови для ухвалення законного і обґрунтованого рішення, незважаючи на встановлене законом суттєве спрощення порядку розгляду цієї категорії малозначних справ.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 6 липня 2005 року № 2747-IV.
URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text>.

2. Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів : Закон України від 3 жовтня 2017 року № 2147-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2147%D0%B0-19#Text>.

3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення процедури реабілітації жертв репресій комуністичного тоталітарного режиму 1917–1991 років : Закон України від 13 березня 2018 року № 2325-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2325-19#Text>.

4. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення механізмів регулювання банківської діяльності : Закон України від 13 травня 2020 року № 590-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/590-20#Text>.

5. Конституція України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30.

6. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13 січня 2011 року № 2939-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17#Text>.

7. Ухвала Вінницького окружного адміністративного суду від 4 червня 2020 року у справі № 120/1359/20-а. URL : <http://reestr.court.gov.ua/Review/89624042>.

8. Ухвала Вінницького окружного адміністративного суду від 5 квітня 2021 року у справі № 120/1450/21-а. URL : <http://reestr.court.gov.ua/Review/96040878>.

9. Конвенція про захист прав та основоположних свобод, підписана у Римі 4 листопада 1950 року. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text.

10. Ухвала Верховного Суду від 11 лютого 2019 року у справі № 823/970/17. URL : <http://reestr.court.gov.ua/Review/79791852>.

11. Короед С. О. (2017). Інститут спрощеного позовного провадження за проектом нової редакції Кодексу адміністративного судочинства України // Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького. Серія: Право. № 3. С. 124–129.

12. Завальнюк І. В. (2017). Спрощене провадження в адміністративному судочинстві України : автореферат дисертації на здобуття наук. ступеня канд. юр. наук: 12.00.07. Одеса. URL : <http://dspace.onua.edu.ua/handle/11300/8047>.

REFERENCES

1. *Kodeks administratyvnoho sudochynstva Ukrainy* : Zakon Ukrainy (2005, July 6). No. 2747-IV. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text>.

2. *Pro vnesennia zmin do Hospodarskoho protsesualnoho kodeksu Ukrainy, Tsyvilnoho protsesualnoho kodeksu Ukrainy, Kodeksu administratyvnoho sudochynstva Ukrainy ta inshykh zakonodavchykh aktiv* : Zakon Ukrainy (2017, October 3). No. 2147-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2147%D0%B0-19#Text>.

3. *Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo udoskonalennia protsedury reabilitatsii zhertv represii komunistychnoho totalitarnoho rezhymu 1917–1991 rokiv* : Zakon Ukrainy (2018, March 13). No. 2325-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2325-19#Text>.

4. *Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo udoskonalennia mekhanizmiv rehuliuвання bankivskoi diialnosti* : Zakon Ukrainy (2020, May 13). No. 590-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/590-20#Text>.

5. Konstytutsiia Ukrainy (1996, June 28). No. 254k/96-VR. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 1996. No. 30.

6. *Pro dostup do publichnoi informatsii* : Zakon Ukrainy (2011, January 13). No. 2939-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17#Text>.

7. Ukhvala Vinnytskoho okruzhnoho administratyvnoho sudu vid 4 chervnia 2020 roku u spravi No. 120/1359/20-a. URL : <http://reestr.court.gov.ua/Review/89624042>.

8. Ukhvala Vinnytskoho okruzhnoho administratyvnoho sudu vid 5 kvitnia 2021 roku u spravi No. 120/1450/21-a. URL : <http://reestr.court.gov.ua/Review/96040878>.

9. Konventsiiia pro zakhyst prav ta osnovopolozhnykh svobod, pidpysana u Rymi 4 lystopada 1950 roku. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text.

10. Ukhvala Verkhovnoho Sudu vid 11 liutoho 2019 roku u spravi No. 823/970/17. URL : <http://reestr.court.gov.ua/Review/79791852>.

11. Koroied, S. O. (2017). *Instytut sproshchenoho pozovnoho provadzhennia za proektom novoi redaktsii Kodeksu administratyvnoho sudochynstva Ukrainy* [Institute of simplified claim proceedings under the draft new

version of the Code of Administrative Justice of Ukraine]. *Naukovo-informatsiyni visnyk Ivano-Frankivskoho universytetu prava imeni Korolia Danyla Halytskoho. Seriya: Pravo*. No. 3. S. 124–129 [in Ukrainian].

12. Zavalniuk, I. V. (2017). *Sproshchene provadzhennia v administratyvnomu sudochynstvi Ukrainy* [Simplified proceedings in the administrative justice of Ukraine] : avtoreferat dysertatsii na zdobuttia nauk. stupenia kand. yur. nauk: 12.00.07. Odesa. URL : <http://dspace.onua.edu.ua/handle/11300/8047> [in Ukrainian].

Дата надходження: 17.08.2022 р.

Pavlo Salo

Lviv Polytechnic National University,
Graduate student of

Institute of Jurisprudence, Psychology and Innovative Education,
Judge of Vinnytsia District Administrative Court

THE PROCEDURE FOR CONSIDERATION OF CERTAIN CATEGORIES OF ADMINISTRATIVE CASES OF INSIGNIFICANT COMPLEXITY BY THE COURT

The article examines simplified claim proceedings as one of the forms of administrative justice, which is designed to consider cases of insignificant complexity (insignificant case) and other cases that need to be resolved quickly. Based on the analysis of the norms of procedural law and judicial practice, the characteristic features of the court's consideration of administrative cases of the least complexity are highlighted. It is emphasized that, as a general rule, the relevant cases are considered in a simplified claim proceedings without notifying the participants in the case (in written proceedings), but this does not preclude the possibility of their consideration and resolution in court hearing at the request of one of the participants or on the court's own initiative. Simplified claim proceedings is one of the forms of administrative justice established by law. It is proved that consideration of certain categories of administrative cases of the least complexity under the rules of simplified claim proceedings without a court hearing does not violate the guaranteed rights of the participants in the case, as the possibility of exercising certain procedural rights, including the right to participate in court hearings, provide oral explanations to the court, ask questions to other participants in the case, the CAS of Ukraine is not associated with all forms of administrative justice. That is, these rights are not absolute and may be subject to legitimate restrictions in the case of lawful choice by the court of the procedural order of the case, which in accordance with procedural law allows the case to be resolved without a court hearing (in written proceedings).

Key words: administrative justice, forms of administrative justice, simplified claim proceedings, case of insignificant complexity, insignificant case, court, court hearing.